

Strănută, păpădia

Nelu Preda

A fost odat' un tăureci la fel ca orișicare
Hălăduind peste imaș, păscând cu nepăsare
Sub soarele strălucitor și dătător de viață
I se-arătă un bulgarăș pe lujer de verdeață.
El curios adulmecă acea minunăție
Și se-ntrebă în mintea lui: oare ce va să fie?
Parcă mâncare nu ar fi, nici vreo viețuitoare
Strănută, păpădia-atunci a și-nceput să zboare
În mii de umbreluțe ce, au năpădit imașul
Cu dansul lor unduitor uimiră tăurașul.
Porni atunci entuziast și orice păpădie
O strănută și-i risipi semințele-i o mie.
Într-un târziu, a ostenit cu joaca asta nouă
Se-ntoarse la saivan, și-apoi a început să plouă.
O lună mai târziu văzu imașul năpădit
De zeci de mii de bulgărași și a rămas vrăjit.
A înțeles că-n joacă lui a semănat cu viață
Imașul coliliu acum în zori de dimineață.
La fel și noi, ce "semănăm" în glumă sau în joacă
Vom și culege negreșit chiar dacă n-o să placă.
Căci tăureciu-avu noroc - n-a semănat cu spini
Ci cu semințe de verdeață imașul din vecini.